

Ίησού Χριστού βοηθό μας!

Καί ή συνοδεία, πολυαριθμότερη τώρα, εσπένεψε την πορεία της... Έξαρνα, στη θέα Καστάνες, τους έσταμάτησε ένας γραμματομοστής. Ήταν από προηγήτερα βαλτός, από το Γερμανό, και του έδωσε ένα άνοιγμο γραφίμα, γραμμένο από... τον ίδιο το Δεσπότη!

— Άς δούμε τί μιάς γράφει!

— Άνοιξε τό γραφίμα και διάβασε δυνατά τά εξής:

«Μερικοί από τους προκρίτους άγάδες της Πελοποννήσου, έχοντες πάθη πολιτικά, έκαμαν λάβην τους λόγους, όπου διεσπάρησαν περί 'Επαναστάσεως και έπεισαν την Διοίκησην διά να θανατώση παραλόγως τους έπισμηότερους της Πελοποννήσου 'Ελληνας. 'Οθεν, ως φίλος και θεοφοβούμενος, τους δίδω την ειδήσιν να μη προχωρήσουν, διότι, εάν έμβουν εις την Τριπολιτσάν, αφεύκτως θανατώνονται».

Οι πρόκριτοι και λοιποί έμειναν κατάλλητοι. Το στρατήγημα του Δεσπότη είχε πετύχει. Κανείς δεν υποψιάστηκε ότι το γραφίμα ήταν γραμμένο από τον ίδιο, γιά να τους άναγκάσει να τολμήσουν, να μη φύξουν μαά 'όρχητερα την 'Επανάσταση.

Άμείσως παροδύρωσαν. 'Ο Γερμανός έδωξε τους δύο 'Οθωμανούς καθίσαιδες και διά ή συνοδεία πήγες και ξενιχτήσε στην ειρηνική κοινη της 'Αγίας Λαφάς. Έκει, επί 25 του Μάρτη, μετά τη λειτουργία, ο 'Ιεράρχης έτέλεσε λειτουργία. Έλεπα, λαμπροφορούμενος, βαθεία συγχινημένος, ξεκρέμαστος παράτασμα της 'Εραιοίς Πύλης και σηκώνοντάς το ψηλά, ως λάβαρο άπολυτοεσώσεως, έκράυξε την 'Επανάσταση:

— Ζήτω τό 'Εθνος! έφώναξε. Ζήτω ή 'Ελευθερία!

Καί ή ζητωκραυγή έπανεληθή από όλους. 'Ο 'Ιερός 'Αγών άρχισε...

Ή έμπενημένη προκήρυξις του Παλαιών Πατρών Γερμανού — την όποιαν ενήγχε; διάσεως ό ιστορικός Σηπλιάνδης — έχει στο προτότυπο ό εξής:

«Οί 'Ελληνες τυραννούμενοι πάντοτε επί πλέον από τους Τούρκους, οι όποιοι όρκισθήσαν να τους έξολοθρεύσουν, άπεράσαν άνοφάνους ν' άποσι- σουν τον ζυγόν, ή ν' άποθανόν. 'Ηγέθημεν να λάβωμεν τά δίκαιά μας, και τίμια πεπεινημένοι, οι άπιστοι αι Χριστιανικοί Δυναμεις θά γνωρίσουν την Δικαιοσύνην του 'Αγώνος μας και όχι μόνο, δεν θί παρεμβάλουν προσκόμματα εις αυτόν, αλλά και θά μιάς βοηθήσουν, αναπολούντά όσον οι πρόγονοί μας ώφέλησαν την άνθρωπότητα».

Καί από τότε ό Γερμανός δεν έπαψε ούτε στιγμή να εργάζεται, με τό θεμιτό λόγο και με τό προσωπικό του παράδειγμα, γιά την έπαύραση και τη δικαιοσύνη του 'Αγώνος.

Γρήγορα όμως άρχισαν μεταξύ των επαναστατών ή γκαριές, τό πατριωτικό 'Ελληνικό αλληλοφύλογομα. Είνε γνωστόν ότι στην κομωμένη Καλέτσει είχε συσταθεί «Πελοποννησιακή Γερουσία». Πολλά όμως από τους γεροντιστάς διεφώνησαν ν' έκαναν άλλη Γερουσία με έδρα τά Καλάβριτα! Ομοίως γιά την κατάστασι αυτή ό 'Αρχηγός του 'Αγώνος Δημ. 'Υψηλάντης, τους άρνησε και πήγε στας Καλάμας. Περίορο όμως είναι ότι και τά δύο διαμαχόμενα μέρη κατέφυγαν στο Γερμανό γιά να τους συμβιάσει. Έβγες μιά ψωκερής όλιον των προκρίτων. 'Ο Γερμανός ήταν πρόδότης της συσπέρσεως. Παρών ήταν και ό 'Υψηλάντης. Οι γεροντιστάς των Καλέτζων παρουσίασαν ένα Διοικητικό 'Οργανισμό, τον όποιον ό 'Υψηλάντης και οι δικοί του δεν ήθελαν να υπογράψουν. 'Ο σεβί- σμιοσ 'Ιεράρχης έλεπε πολλά, άγνοούμενος να τους πείση, και τέλος συγχινημένος, κλαίγοντας, έγονάτισε μπροστά στον 'Υψηλάντη και φι- λωντας τό χέρι του, του έλεπε:

— Ίδου έγώ, χείρην της Πατριδος, ταπεινούμαι, φίλο τό χέρι σου και σε έκτενω με αυτό τό χέρι να υπογράψης την διάλυσιν των διενέξεων και την άγαθοποιον ερήνην.

Ή σσηπή ήταν δραματικωτάτη. Καί ή συμφιλίωσις έγινε...

'Ο 'Επισκοπος Γερμανός, ως Σημαιοφόρος του 'Ιερού 'Αγώνος, πέθανε στο Ναύπλιο, τό καλοκαίρι του 1827.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΟΥ

'Ο Άλέξανδρος Δουμάς, πιάς, είχε λάθει τόσα παράσημα κατά τη διάρκεια της ένδόξου συγγραφικής σταδιοδρομίας του, ώστε τα είχε ταποθετήσει με τάξι μέσα στο γραφείο του, πάνω από τό τζάκι, γιά να τά βλέπουν οι επισκέπτες του.

Μιά μέρα κάποιος φίλος του, παίνοντας εκεί και βλέποντας τό πλήθος των φραίων αυτών παρασημων, του έλεπε γιά να τον πειράξει: — Δεν μού λές, φίλε μου, τί σου θυμίζουν αυτά τά πιχλιμ- πίδα;

— Ω! άποκρίθηκε ό Δουμάς ή' τομωτότητα, πληρόνοντας τό πείραγμα με τό παραπάνω. Τώρα που είσαι σū έδώ, μού θυμίζουν τό μύθο της πονη- ριάς άλεπούς και των άγουρων στα- φυλιών!...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Του JEAN RAMEAU)

Όταν έκαμιν ό Πλάστης ούρανοσ, πουλιά, πεδιάδες, όρη άβλόγητα, λαχράδια, ταξιδιάρικα νερά,

Όταν έγινε στα άνθη χρώμα, θείσε μουσχοβολιάδες ν' εκινήθηκαν οι κόσμοι στού ποδιού του τη σπρωξιά.

'Ελλάσ' άνθρωπο και πήρε τ' άχαιμόν τό στερογενέτι σάν παπούλης που άπ' τό χέρι τό έγγονικα του όδηγεί, τό τριγύρισε στην πλάσι, στην άπέραντη οίκονομη πύσσασε με τη φρονή του άπ' τό σκότος τό βαθύ.

Στά μυριόχρωμα λουλούδια που έδινε ξάφρον όλόγυρά του με τά δάκρυα της ανούλιας στολισμένα χαροπά, ό νεβλίστος αισθήνη κρηφό πόθο στην καρδιά του στον άνθον νά ξεφυχίση τη θροσβόλουτη άγκαλιά.

— Πόσο εν' όμορφα, Πατέρα! έπ' εκείνος μαγευμένος, άδερφώνοντας τά χείρα στον ούρανο του όδηγό. Καί γιά νάνα άπ' τη γλαυρία τους ευοδιά σπντροφευμένος, έγονάτισε και κόβεη ένα ορόδο τυρεφό.

Τότε ό Πλάστης τον έπιγε στα βουνά τά χιονισμένα με την κάτασκη τη χαιτή, την άπάτητη κορυφή, άσπη τόσο που τα μάτια έσφαλόσαν βακτωμένα σάν δυό άνθη που λιγόνουν από λάμψε περιση.

— Ω, τί ώραίε! του ξανάλεγε με χαρούνην καρδιά και χιονόσσοο φοιζόντας άπ' τά όρη νά κινά, γιά να ειφρανή τη ματιά του στη λαμπρόενη θωρία, σκούβει, παίνοει από τό χιόνι που στα πόδια του πηδά.

Τότε τούδειξε τ' άστέρια, στ' άστρα κεί τον άνεβάσει που χινόνταν και πηδούσαν στο λαμπρόφωτο ούρανό. Άναστήθηκε, τούχρπταν τό φτωχό που τά κνττάει να ξεφύρη, νά τά φτάση μ' ένα πέταγμα έλαφο.

— Πόσο εν' όμορφα, Πατέρα! έλεπε ύφονόνας τά

χείρα και, γιά νάχη στις νυχτιές του μιάν άχτιδα φωτεινή, έξεγύθησε και πιάει μ' ένα πηδήμα δυό άστέρια σάν δυό άσπρες πεταλούδες στού Μαγισό τη χαρογνή. Έκνορήστη άπ' τό ταξείδι, άλλ' εθδής σάν έδημηθη πως της γής τό μονοτάτι θε νά βρη τό σκνθρωτό, σε μιά δίπλα γαλαξία τ' ούρανού άποκοιμηθη με τό χιόνι, με τ' άστέρια, με τό ορόδο στό πνεφό. Τότε γιά να ίδη τό πλάσμα στο τερατόν τό ξύπνημα του σ' ένα σώμα άδερφονομη τάπειτα έγρα βαμιαστά να μαγεύη, να φαιδρήνη με τό ορόδο τη ματιά του και στο πλάγι του ν' άστράφοντον χιόνι ν' άστρα λαυ- (περά,

Θέλης ό καλός Πατέρας στο παιδι του να χαρίση την άθάνατη ειτυχία τ' ούρανού ζάουσι στη γή, των άγγέλων ή ψυχών του πη χερά να μιά φρονήση ν' όμορφήσε του παραδείσιου μέσ στον κόσμο του να κεί. Έτσι έπαιξεν άπέτεια, ορόδο, χιόνι σ' ένα σώμα. Κοομά έπιασε τό χιόνι και στο θέιο του λογαμίο τά δυό άστρα δυό ματάκια, τό τριαντάφυλλο ένα στόμα και με όλα μιά Γυνάικα, έργο τέλει, θωμιστό.

Μετ. ΑΝΔΡΕΑ ΜΑΡΤΩΚΗ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Του ΜΥΣΣΕ)

Είνε τό ορόδο τό στερνοτό μοναχό του ανδίκει. Οι σντροφοί του χείρην όλοι σε μιά κρητιά, γύρω κανένα λουλούδο, και στ' άδικα παρξίσει να βρη κεί κάποιον καθώς πριν την πρώτη σντροφομία του. Λουλούδο, πάντο στο κλαδί δεν θά σ' άφρησώ μόνο. Άφου τ' άλλα μαράβηκαν, κ' έσθ θά πιάς ν' αυτά. Τά πέταλά σου θα σποκούν κάθε φορά τό χρόνο, να μού θυμίσουν πως δεν ζει στον κόσμο ή όμορφιά. Έτσι κ' έγώ θα πάω μακριά οι φίλοι όταν μ' άφήσουν και της 'Αγάτης πώο μου τό δέντρο μαραθεί. Άμα ή καρδιάς που χιπτάγαγ για μένα θε να σβύσουν, σε τέτοια πλάσι ποός μπορεί τριαντάφυλλο ν' άνεί;

Μετ. Δ. Ν. ΓΑΛΑΝΗ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

'Ο ματαίοδοξος έχει ως σύνθημα: Κέρδιζε χονήματα!

'Ο γενναίοδορος: Κέρδιζε και μοιράζε τα!

'Ο φιλόργυρος: Κέρδιζε και ασφά- λισε τα!

'Ο άσοτος: Κέρδιζε και σκόρπι- ζε τα!

'Ο τομιστής: Κέρδιζε και δά- νειζε τα!

'Ο χαροτακτής: Κέρδιζε και χά- νε τα!